

**And there is a contradiction; - ורמינהו רבי שמעון אומר אין בין נקוב כולי -**  
**Rabi Shimon says there is no difference between a perforated, etc.**

### **Overview**

The משנה stated that ר"ש maintains that if one rips off a plant from a flowerpot whether it is perforated or not he is פטור, for plants growing in a flowerpot (עציץ) are not considered מחובר, attached to the ground. אב"י then asked that from our משנה it seems that ר"ש equates a נקוב to an אינו נקוב, but elsewhere we learnt that ר"ש ruled that the only difference between a נקוב and an אינו נקוב is regarding הכשר<sup>1</sup>. The question seemingly is that how come in our משנה we find that ר"ש equates אינו נקוב to נקוב, while in the ברייתא he distinguishes between נקוב and אינו נקוב regarding זרעים. Our תוספות has a difficulty with this question and offers various solutions.

תוספות asks:

**תימה מאי קפריך והא בהך ברייתא נמי קתני כמו במתניתין -**

**It is astounding! what is אב"י asking, for this ברייתא also teaches us the same ruling as was taught in our משנה, namely -**

**דלכל מילי נקוב כשאינו נקוב בר מלענין הכשר זרעים בלבד<sup>2</sup> -**

**That in all aspects an עציץ נקוב is like an אינו נקוב, except in regards to הכשר זרעים only –**

תוספות rejects an anticipates resolution to his question:

**ואי קשיא ליה מאי שנא שבת מהכשר זרעים<sup>3</sup> -**

**And if אב"י had this difficulty; why is שבת different from זרעים -**

**אם כן בלא משנה תקשי ליה ברייתא גופה -**

**If indeed that is his question, he can ask this contradiction from the ברייתא itself without resorting to our משנה; the question should have been -**

**מאי שנא דלהכשר זרעים חשיב נקוב כמחובר ולענין שאר דברים חשוב כתלוש -**

<sup>1</sup> In order for food to become טמא they must first come in contact with water (or other liquids), after they are detached from the ground. Therefore if the זרעים are growing in an עציץ נקוב they will not become טמא (if liquid falls on them), since they are considered מחובר, however if they were growing in an אינו נקוב, they will become טמא, since they are considered תלוש.

<sup>2</sup> According to the ברייתא, regarding שבת there will be no חיוב for ripping off something from an עציץ נקוב just as it states in our משנה, so what is the question of אב"י?! The משנה makes no mention of זרעים either way.

<sup>3</sup> Why is there this difference that regarding שבת, our משנה states נקוב כשאינו נקוב (and he is always פטור for תולש), while regarding זרעים the ברייתא distinguishes between נקוב (where there is no הכשר) and אינו נקוב (where there is הכשר). If אינו נקוב is נקוב then by הכשר זרעים also, a נקוב should also be מוכשר.

**Why is there this difference that regarding הכשר זרעים, a נקוב is considered attached and is not מוכשר, and regarding all other matters (including שבת) a נקוב is considered uprooted (not attached); why mention our משנה at all?!**

In summation; תוספות asks two questions; first, there is seemingly no contradiction between our משנה and the ברייתא; and secondly, if the question is why is different from הכשר זרעים, that question can be asked on the ברייתא itself without involving our משנה.

answers: תוספות

**ואומר רבינו תם דהכי פריך כיון דלענין שבת חשיב נקוב כשאינו נקוב -**

**And the ר"ת answers, this is what אביי is asking, since regarding שבת, we consider נקוב like אינו נקוב (meaning that it is considered תלוש and not מחובר) -**

**אף על גב דהוי לקולא ופטור וכן לענין כלאים במסכת כלאים (פרק ז' משנה ח') -**

**Even though that considering נקוב is a leniency and he is פטור (if he is מוכשר from an נקוב), and similarly regarding כלאים as the משנה states in מסכת כלאים that there is no איסור כלאים if it is grown (even) in an נקוב, therefore since we say נקוב (and it is considered תלוש) -**

**כל שכן לענין הכשר זרעים אית לן לאחשוביה נקוב כשאינו נקוב דהוי לחומרא -**

**So certainly regarding הכשר זרעים we should consider נקוב when it is כשאינו נקוב (for it is considered תלוש) and say that just as אינו נקוב is מוכשר so too נקוב is מוכשר - לחומרא**

**ובברייתא קתני דנקוב הוי כמחובר לענין הכשר זרעים שאינו מכשיר -**

**However in the ברייתא it states that נקוב is like מחובר regarding הכשר זרעים meaning that it is not מכשיר -**

תוספות (answered the first question and) explained the question from our משנה on the ברייתא; since in our משנה we rule that נקוב is like אינו נקוב (that there is no תלישה), so certainly (מוכשר לקבל טומאה) should be like נקוב, when it is לחומרא (that the נקוב should be like אינו נקוב).

Now תוספות will (answer the second question and) explain why there is no contradiction in the ברייתא itself; the question on the ברייתא is only based on our משנה.

**והכי פירושא דברייתא אין בין נקוב לשאינו נקוב<sup>4</sup> דלכל מילי נקוב ושאינו נקוב שוין -**

**And this is the explanation of the ברייתא, which states, 'there is no difference between נקוב and אינו נקוב'; meaning that in regards to all matters נקוב and אינו נקוב are the same, meaning -**

**ואזלינן לחומרא דבמקום דהוי תלוש חומרא חשבינן תרויהו כתלוש -**

**That we always follow the stricter ruling; in a place where being תלוש is a**

<sup>4</sup> is negating how we previously understood the ברייתא that נקוב is considered תלוש just as אינו נקוב is considered תלוש, but rather they are the same לחומרא, whether תלוש or מחובר as תוספות explains.

**תלוש** like (שאינו נקוב and נקוב) we consider both of them **חומרא**

**ואי הוי מחובר חומרא כמו שבת וכלאים חשבינן תרוייהו כמחובר<sup>5</sup> -**

**And if considering them מחובר is a חומרא, for instance regarding שבת and כלאים, we consider both of them (נקוב ושאינו נקוב) like מחובר -**

**אלא בהכשר זרעים דלא החמירו לאחשובי נקוב כתלוש כשאינו נקוב -**

**Except regarding הכשר זרעים where they were not strict to consider נקוב as being תלוש like אינו נקוב and the נקוב should also be מוכשר לקבל טומאה** -

**אלא אוקמוה אדיניה ליחשב כמחובר<sup>6</sup> -**

**But rather they let it remain as its rule requires, to consider it מחויב and it is not**  
**– מוכשר**

In summation; from the ברייתא itself there is no contradiction for we will interpret the ברייתא (which states לקוב בין לקוב לשאינו לקוב) to mean that we go שבת, so by שבת they are both considered לקוב and by זרעים for some reason we distinguish between לקוב and לקוב. However once our משנה teaches that by שבת we compare לקוב לקוב (meaning that לקוב in all cases has a דין of לקוב [even לקוב]), so certainly by זרעים the לקוב should be like לקוב. מקבל הכשר טומאה and should be לקוב לקוב and should be לקוב לקוב.

concludes: תוספות

וצריך לומר לפי זה<sup>7</sup> דאין תורמין לרבי שמעון מן הנקוב על פירות הגדלים בקרקע<sup>8</sup> -

**And according to this it will be necessary to say that according to ר"ש, one cannot separate תרומה from produce which grows in an עציץ נקוב and apply it for produce which grows from the ground -**

**כמו באינו נקוב דאזלינן לחומרא -**

**Just like one cannot be מפריש תרומה from אינו נקוב, for we go לחומרא.**

In summation; according to the ר"ת the meaning (in the ברייתא) of אין בין נקוב לשאינו נקוב (in the

<sup>5</sup> Therefore we cannot ask the same question from the ברייתא itself, as we can ask from our משנה. In our משנה we learnt that נקוב כשאינו נקוב even לקולא therefore we can ask that by הכשר זרעים we should certainly state (כ"ש) that נקוב נקוב. However the ברייתא (according to the ר"ת) merely states that נקוב כשאינו נקוב לחומרא so there is no כ"ש question, for according to the ברייתא we are מחמיר שבת (to be חייב תולש even for נקוב), but for some reason we are not מחמיר by הכשר זרעים (for אוקמיה אדיניה [and an עציץ נקוב is considered מדינא מחובר]). See footnote # 6.

<sup>6</sup> It would seem that basically (מה"ת) a נקוב is considered מחובר and אינו נקוב is considered תלוש. However, the רבנן were חכמי דור (for some reason) they were not גזיר and left it כדנייה that נקוב is מחובר and אינו נקוב is תלוש. See footnote # 5.

<sup>7</sup> According to the s't"t interpretation of the ברייתא that we always follow the חומרא when comparing נקוב ושאינו נקוב, it will turn out that just like נקוב מעצין שאינו נקוב on פירות קרקע the same חומרא will apply to נקוב עצצין נקוב. See מהרש"א for further clarification. See 'Thinking it over'

<sup>8</sup> One may not separate תרומה from produce which is not obligated in תרומה מה"ת, and have that תרומה exempt other produce. מן הפטור על החיוב but not מפריש מן החיוב על החיוב. מחויב תרומה מה"ת. One must be טבל which is טבל. The חיוב תרומה for anything growing in an עציץ שאינו נקוב is certainly not מחויב בתרומה מה"ת (and the same will apply to an עציץ נקוב).

is that the same rule applies by נקוב ושאינו נקוב, whether it is to consider them both תלוש or מחובר (except for זרעים where נקוב ושאינו נקוב are different).

offers another answer:

**ורבינו יצחק פירש דהכי פריך רבי שמעון אומר -**

**And the ר"י explained that this is what אביי asked; the ברייתא reads, 'ש' rules - אין בין נקוב לשאינו נקוב אלא הכשר זרעים בלבד -**

**There is no difference between נקוב and אינו נקוב only regarding הכשר זרעים exclusively', אביי infers from this -**

**וכיון דגבי הכשר זרעים חשוב נקוב כמחובר -**

**And since regarding הכשר זרעים, an עציץ נקוב is considered like מחובר, meaning that if they came into contact with water and then came in contact with טומאה, they remain טהור, since they were not לקבל טומאה, מוכשר לקבל, for they are considered מחובר -**

**אף על גב דהוי להקל שאינו מקבל הכשר שמע מינה מדאורייתא חשוב כמחובר -**

**Even though that considering it as מחובר is a קולא, for it will not become מוכשר - מחובר נקוב is considered עציץ נקוב מה"ת; we derive from this that לקבל טומאה**

**דאי מדאורייתא חשוב כתלוש היכי הוה מטהרין להו מדרבנן כשנגעה בהן טומאה -**

**For if it is considered as תלוש (and therefore will be טהור לקבל טומאה), how can we consider them טהור מדרבנן when טומאה touched them -**

**כיון דקיבלו הכשר מן התורה? -**

**Since they received מה"ת, the הכשר מה"ת, so we must therefore conclude that they are מחובר מה"ת.**

**ואם כן הא דקתני ברישא דברייתא אין בין נקוב לשאינו נקוב -**

**So therefore (since the נקוב is considered מה"ת) this which is stated in the רישא of the ברייתא that ר"ש stated, אין בין נקוב לשאינו נקוב, -**

**על כרחך לעשות שניהם כמחברים ולא לעשות שניהם כתלושין -**

**Perforce must mean that both of them (נקוב ושאינו נקוב) are considered מחברים but not to make them both תלושים -**

**כיון דנקוב חשיב מחובר מדאורייתא ובכל מילי נקוב ואינו נקוב כמחברים<sup>10</sup> -**

**Since נקוב ושאינו נקוב are considered מה"ת, מחובר מה"ת, so in all matters נקוב ושאינו נקוב are considered מחברים -**

**חוץ מהכשר זרעים בלבד דאחמיר רבנן לטמוי כשאינו נקוב<sup>11</sup> -**

<sup>9</sup> The רבנן cannot make something which is טמא מה"ת to be considered (מדרבנן) טהור. They can only make something which is טהור מה"ת into a טומאה דרבנן.

<sup>10</sup> This is the point of אביי's question since we are inferring that נקוב כשאינו נקוב means that they are both like מחברים so why does it state in our משנה that נקוב מעציץ נקוב, פטור, since in the ברייתא we say that it is כמחובר, so he should be חייב if he is נקוב מעציץ נקוב. However there is no contradiction in the ברייתא itself since נקוב כשאינו נקוב means only that they are both considered מחברים (and are בשבת [see footnote # 5]).

<sup>11</sup> Even though generally we say that we equate נקוב כשאינו נקוב to be considered מחובר, but regarding הכשר זרעים the חכמים decided to be מחמיר by אינו נקוב and 'אוקמיה אדיניה' that it is תלוש (see footnote # 6).

**אינו מטמא when it is מחמיר were רבנן only, Except for הכשר זרעים**  
– [מדרבנן even] מוכשר it is not נקוב (however) **נקוב**

In summation; according to the ר"י the meaning of נקוב לשאינו נקוב is that in all cases (except זרעים זרעים) they are both considered<sup>12</sup> מחובר (which contradicts our משנה).

**והשתא משני שפיר<sup>13</sup> שאני לענין טומאה כולי<sup>14</sup> -**

**And now the answers properly; 'that it is different regarding טומאה, etc.'**  
**דהתם הוא דכתב רחמנא בהדיא<sup>15</sup> דחשיב נקוב כמחובר -**

**That there by טומאה is where the תורה wrote explicitly that נקוב is considered like מחובר -**

**אבל לכל מילי חשיב כתלוש ולהכי פטר במתניתין -**

**However regarding all other matters, נקוב is considered like תלוש, so therefore he is פטור in our משנה** for being תולש from an נקוב on עציץ שבת.

פירושים these (both) has a difficulty with תוספות:

**אבל קשה לאלו הפירושים דקאמר אלמא נקוב לרבי שמעון כשאינו נקוב משוי ליה -**

**However there is a difficulty with these פירושים, for אביי said, we can infer from our משנה that ר"ש equates נקוב to נקוב, אינו נקוב, and he then proceeds to ask a question from the ברייתא -**

**משמע דבעי לאיתויי מברייתא דלא משוי נקוב כשאינו נקוב<sup>16</sup> וזה אינו<sup>17</sup> -**

**It seems that he wants to derive from the ברייתא that it does not equate נקוב to נקוב, but this is not so; in the ברייתא we also equate them.**

<sup>12</sup> This is not like the ר"ת who says we consider them either תלוש or מחובר depending which is the more חמור.

<sup>13</sup> See the הזהב that this שפיר refers to both תירוצים of the ר"ת and the ר"י. Initially we assumed (without the ר"ת or ר"י) that the meaning of נקוב לשאינו נקוב is that they are both considered like תלוש. Therefore it is not understood what the גמרא answered, ליה, since we knew that all along. However according to the פירש ר"ת ור"י that פירש ר"ת וכו' means that they are both considered מחובר (according to the ר"י always, and according to the ר"ת when it is להומרא), therefore the גמרא answers that this assumption is not correct, but rather לכל מילי כתלוש משוי ליה. See the מהרש"א for an alternate explanation.

<sup>14</sup> The גמרא is retracting from the ה"א that נקוב כשאינו נקוב means that they are both מחוברים (see footnote # 13), but on the contrary נקוב כשאינו נקוב means that they are כתלושים except for זרעים.

<sup>15</sup> See the רש"י (see there רש"י) על זרע זרוע אשר יזרע of (ויקרא [שמנין] יא, לו) in פסוק (עמוד ב' on the) גמרא (אשר יזרע); indicating that it cannot be מחובר at all (and עציץ נקוב is considered [partially] מחובר).

<sup>16</sup> If the intent of אביי was to merely show a contradiction from the משנה and the ברייתא (whether according to the ר"ת or according to the ר"י), just state the contradiction why mention נקוב משוי ליה, since this concept is not contradicted in the ברייתא.

<sup>17</sup> Regarding the ברייתא, according to the ר"ת, we say נקוב כשאינו נקוב (whether תלוש or מחובר) and according to the ר"י we say נקוב כשאינו נקוב להיות מחובר, but all agree that נקוב כשאינו נקוב just like our משנה. There is no contradiction regarding this point that נקוב כשאינו נקוב.

answers: תוספות

**ויש לפרש דהכי קאמר אלמא נקוב לרבי שמעון כשאינו נקוב משוי ליה -**

**And one can explain that this is what אביי meant, it is evident from our משנה that according to ר"ש we equate נקוב like אינו נקוב (meaning just as אינו נקוב is considered תלוש, so too נקוב is considered תלוש, and therefore התולש from them is פטור), therefore אביי asked -**

**ורמינהו כולי דאדרבה שאינו נקוב כנקוב משוי ליה<sup>18</sup> -**

**‘And I will challenge you, etc.’ for in the ברייתא it appears on the contrary that אינו נקוב is equated to נקוב (that just as נקוב is considered מחובר, so too אינו נקוב is also considered מחובר) –**

offers a third explanation: תוספות

**ועוד פירש רבינו יצחק דהכי קאמר אין בין נקוב לשאינו נקוב לענין מעשר ופאה וכלאים<sup>19</sup> -**

**And the ר"י explained furthermore, that this is what the ברייתא meant, there is no difference between נקוב לשאינו נקוב regarding מעשר פאה and כלאים -**

**דכיון דכתיב בהו שדך וכרמך<sup>20</sup> וכן במעשר כתיב<sup>21</sup> היוצא השדה שנה שנה -**

**For since 'שדך וכרמך' is written by פאה וכלאים respectively, and similarly by מעשר it is written, “which come forth from your field year by year”, so since the תורה uses the term שדך, therefore -**

**חשיבי תלוש בין נקוב בין שאינו נקוב -**

**Both a נקוב and a שאינו נקוב are considered תלוש, for they are not ‘fields’ -**

**ואין בו חילוק אלא לענין הכשר זרעים וכל דדמי ליה -**

**And there is no difference between נקוב ושאינו נקוב only regarding הכשר זרעים and anything similar to it -**

**כגון שבת שאינן תלוש בדבר שהוא חשוב שדה אלא בתלוש ומחובר -**

**For instance שבת where these laws are not dependent whether it is considered a ‘field’, but rather whether it is תלוש or מחובר -**

**ובהנהו לא הוי נקוב כשאינו נקוב -**

**So regarding these things (הכשר זרעים ושבת), נקוב is not like שאינו נקוב; this is what is apparent from the ברייתא, however from our משנה we see that even concerning שבת we say נקוב - כשאינו נקוב**

<sup>18</sup> This will certainly fit in accordance with the פר"י that they are both considered מחוברים (see footnote # 10 & 12). It may also fit according to the פר"ח, since from our משנה it appears that נקוב is (always) considered תלוש just like אינו נקוב even if it is לקולא [as it is by בשבת], however from the ברייתא it comes out that נקוב is considered תלוש only if it is לחומרא but not if it is לקולא.

<sup>19</sup> See פאה כלאים ומעשר that this ברייתא of ר"ש was written next to the laws of מעשר.

<sup>20</sup> Regarding פאה the תורה writes (in כג, כב) (ויקרא [אמור] כג, כב) that לא תכלה פאת שדך וגו' and regarding כלאים the תורה writes (in כב, ט) (דברים [תצא] כב, ט) that לא תזרע כרמך כלאים; indicating that these laws apply only to שדך וכרמך but not to an נקוב.

<sup>21</sup> עשר תעשר את כל תבואת זרעך היוצא השדה שנה שנה, reads דברים (ראה) יד, כב.

ולפי זה אתי שפיר<sup>22</sup> הא דקאמר אלמא נקוב לרבי שמעון כשאינו נקוב משוי ליה -

And according to this it will be properly understood this which אב"י said, 'it is evident from the משנה that נקוב according to ר"ש is like אינו נקוב regarding שבת -

ורמינהו דלא משוי נקוב כשאינו נקוב:

And I will challenge this because ר"ש in the ברייתא does not equate נקוב כשאינו נקוב, פאה כלאים ומעשר (הכשר זרעים), he only equates them regarding שבת (and זרעים), for they are not considered 'שדה'.

### Summary

according to the תוספות offers three explanations of נקוב לשאינו נקוב אלא וכו' that it contradicts our משנה. A. that they are both considered either תלוש or מחובר depending on which is more strict (ר"ת); B. they are both considered (ר"י); C. that regarding פאה מעשר וכלאים they are not regarded as שדך (ר"י).

### Thinking it over

writes regarding the פר"ת that according to פר"ת it will be necessary to assume that both by נקוב and אינו נקוב the rule is that one cannot be מפריש תרומות from them in order to exempt other produce grown from the ground.<sup>23</sup> However even without the פר"ת we assumed initially and also according to the תלוש that according to ר"ש we equate נקוב to אינו נקוב that it is considered תלוש; why therefore does תוספות write 'ולפי זה צ"ל וכו'!<sup>24</sup>

<sup>22</sup> According to this פ"י, the previous question of אבל קשה לאלו הפירושים (see footnote # 17), does not apply, for we see the contradiction between our משנה which compares נקוב לשאינו נקוב regarding שבת, and the ברייתא which only compares נקוב לשאינו נקוב regarding מעשר וכלאים, but not regarding שבת וזרעים.

<sup>23</sup> See footnote # 7.

<sup>24</sup> See מהרש"א.